

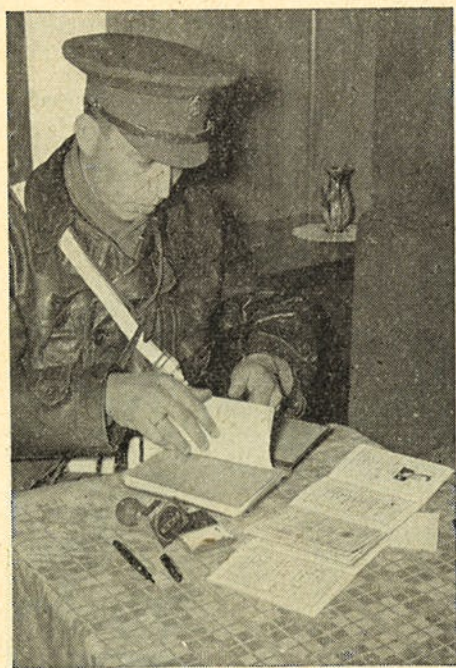
— wrijft zich geestdriftig in de handen nu het zo goed gaat met de Rijnvaart. Het afgelopen jaar passeerden 132.429 schepen dit bedrijvige plaatsje en daar is weer een lieve cent aan verdiend. Trouwens, de Staat der Nederlanden kan daar ook aardig van meepraten. Van de 1800 personen, die Lobith bevolken, hebben er 300 de status van ambtenaar. Zij zijn uitgerust met tassen vol officiële papieren en zitten de hele dag op al die schepen geld voor in- en uitvoerrechten te innen. Dat brengt vele miljoenen gulden per jaar op. Behalve die bootjes van de douane stuiven twaalf afgeladen parlevinkers over de golven van de Rijn en de plaatselijke instelling Tolkamerhandelsbelang laat voortdurend vijf water-taxi's op en neer gaan. Voor een reitourtje naar de wal betaalt een schipper één gulden 25, maar zijn vrouw mag voor niks mee. Want je hoeft geen economie gestudeerd te hebben om te weten dat een vrouw altijd meer koopt dan een man. Nou dan!

Bij Lobith loopt de grens tussen Duitsland en Nederland precies midden door de Rijn. Het zuidelijk stuk is grondgebied van de Westduitse Bondsrepubliek en de noordelijke strook behoort toe aan ons land. Ja, eigenlijk is dat de Rijn niet eens, zo onthulde adjudant Van Rijn, maar heb je daar te maken met het water van het Bijlandsch kanaal. Dat werd in de achttiende eeuw gegraven en het stuk Rijn, dat om praktische redenen door deze geul werd vervangen, is inmiddels volkomen gedempt. Maar de gewone buitenstaander weet niet beter dan dat het daar nog altijd Rijn is.

Dagelijkse controle

DRIE grijs geschilderde motorboten van de Koninklijke Marechaussee trekken van 's morgens vroeg tot het 's avonds donker wordt over de altijd golvende Rijn, waar schepen met kleurige, wapperende vlaggen maar af en

Het controleren van de passen en personen is een secuur werk, waarmee nooit of te nimmer de hand wordt gelicht. Ook al is het nog zo druk.

aan varen. Per dag moeten de mannen van de brigade Lobith zo'n zeventig schepen bezoeken en dat betekent dan ook voortdurend over allerlei verschan-singen klauteren, passen en personen controleren. Een accuraat karwei, dat soms heel snel in zijn werk gaat, maar waar toch nooit de hand mee wordt gelicht. Wat betreft nauwkeurigheid heeft de Koninklijke Marechaussee wel een zeer goede naam in de westelijke wereld.

De marechaussees dragen een tamelijk dik en interessant boekwerk bij zich waarin duizenden namen voorkomen. Daar staat zowel de man in, die een paar jaar geen automobiel meer mag besturen als ook de schipper, die nog een paar weken gevangenisstraf op zijn kerfstok heeft staan. En in dat boek kijken ze daar in Lobith altijd, hoe druk het ook is.

Er mankeert bij die Rijnschippers nog wel eens wat aan de vereiste papieren. Het komt voor dat ze nog een boete moeten betalen en dan zijn de marechaussees zo vriendelijk het geld in ontvangst te nemen. Dan kunnen ze tenminste zonder oponthoud verder varen en dat vindt iedere schipper heel belangrijk. Ook mogen de mannen in Lobith — evenals in de grensposten Hansweert en Sas van Gent — een Nederlandse schipper, die onder Nederlandse vlag vaart, en een verlopen reis-papier heeft voor éénmaal laten uitreizen, van welke faciliteit aantekening gehouden wordt om misbruik te voorkomen. Daardoor konden al heel wat Rijnschippers onbelemmerd in hun stuurhuis blijven staan.

Voor officiële papieren hebben de varensgezellen kennelijk maar bitter weinig belangstelling en met het beruchte smoesje „daar heb ik geen tijd voor” laten ze de regeling graag over aan die geschikte mannen van de Marechaussee. Die moeten het altijd maar weer klaarspelen.

Weinig verstekelingen

VERSTEKELINGEN worden er vandaag de dag niet meer zoveel gevonden, ook al is dat slag avonturiers nog steeds niet helemaal uitgestorven. Een jaar of vier vijf geleden stond het er wat dat betreft heel anders voor, zo vertelde mij wachmeester Vos. Toen was het in West-Duitsland nog niet zo'n eenvoudige zaak om een paspoort te krijgen en daarom stopten velen zich graag weg in een duister plekje op een Rijnvaarder. In die dagen gebeurde het herhaaldelijk dat de mannen van deze varende brigade zo'n schuwe figuur eens flink met zijn ogen lieten knippen en met stevige arm op een schip brachten, dat de verstekeling meteen weer naar Duitsland terug-bracht. Maar ook al is het nu geen schering en inslag meer, toch dienen de marechaussees altijd in actieve speurhouding aan boord van de schepen te komen. Je kunt immers nooit weten!

De verhouding met de schippers is over 't algemeen bijzonder goed. De marechaussees van Lobith komen ook zo geregeld met hen in aanraking, dat zij feitelijk geen vreemden meer voor elkaar zijn. En vaak genoeg roept een schipper zelfs hun hulp in. Soms bij het draaien met zijn schip, maar ook wel wanneer een matroos, die in het lang niet altijd ruime vooronder moet huizen, zijn kinderen laat vervuilen.

Adjutant A. van Rijn voelt zich volkomen thuis op de Rijn en zou dan ook niet graag uit Lobith weg willen. Zo denken trouwens alle 41 mannen van deze varende brigade er over.

Dan is het al gauw: „Hé, jongens, krui-pen jullie eens even in het vooronder? Die matroos van mij is een geweldige smeerpomp!” Ze treffen dan wel eens kinderen aan, die in een verreguande staat van vervuiling verkeren en sturen in zo'n onsmakelijk geval een gepeperd rapport naar de kinderpolie in de woonplaats van de schipper. Adjudant Van Rijn heeft zelfs een apart zwak voor die woninkjes in het vooronder. Als een matroos de boel maar laat verslonzen — en als ze ongetrouwd zijn, nemen ze het helemaal niet te nauw — leest hij hen onbarhartig de les. Hoewel hij een heel gemoedelijke man is.

H.

HET SPJDT ME MAAR U MOET DE HIERARCHIEKE WEG BEWANDELEN